

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. M., P. Ł. i R. O.**,
skazanych za czyny z art. 291 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2026 r.,
wniosków obrońcy skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 20 sierpnia 2025 r., II AKa 70/25,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 8 października 2024 r., III K 364/22,

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca R. M., P. Ł. i R. O. jednym pismem procesowym wniósł kasacje co do ww. trzech skazanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2025 r., II AKa 70/25, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 października 2024 r., III K 364/22. Co do wszystkich trzech skazanych sformułował wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku podnosząc, że charakter zarzutów kasacyjnych wraz z obszernym uzasadnieniem ich słuszności determinuje potrzebę wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacjami prawomocnego wyroku. Autor kasacji stoi zarazem na stanowisku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowoduje niepowetowane dla skazanych

dolegliwe skutki w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności rzutującego na sytuację zawodową oraz osobistą skazanych w realnej perspektywie uniewinnienia skazanych w zakresie czynów objętych niniejszym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. obrońca podkreślił, że Sąd Okręgowy w Poznaniu, co zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, skazał R. M., P. Ł. oraz R. O. na surowe kary jednostkowe w związku z przypisaniem im sprawstwa kwestionowanych obecnie w kasacji czynów z art. 291 § 1 k.k. oraz art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., rzutujące istotnie na wysokość orzeczonych wobec skazanych kar łącznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski okazały się niezasadne.

Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie prawomocnego wyroku wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2025 r., II KK 83/25). Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) dają asumpt do przyjęcia poglądu o niemal pewnej wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 kwietnia 2025 r., IV KK 55/25; z dnia 27 marca 2025 r., III KK 84/25).

W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacjach obrońcy. Brak podstaw do uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku ma miejsce także z uwagi na fakt, że wyrokiem tym orzeczono wobec skazanych kary za inne czyny, które podlegają wykonaniu, a które nie są obecnie kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosków obrońcy. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]